

(Η κυρία Ντ' Εβιναι πρὸς τὸν κ. Ντέ Φραν-κυεύ).

Ἀπρίλιος 1749.

Φίλε μου, Μήπως τυ-χὸν νομίζεις, ὅτι εἶσαι μα-κρὰ μου; Σὲ πληροφορῶ ὅ-τι ἀπατάσαι... Δὲν μ' ἄφη-σες οὔτε στιγ-μή, εἶσαι πάν-τα κοντά μου. Σὲ βλέπω παντοῦ, γύρω μου... Νοιώθω τὴ λατρευτὴ παρουσία σου πλᾶί μου... Πολὸν σιμὰ μου μάλιστα... Τὸ χέρι σου σφίγγει τὸ δικό μου, καὶ στὸ σφίξιμο αὐτὸ ἡ καρδιά μου χοροχτυ-πάει...

Πόσο γλυκεῖα εἶνε, χρυσέ μου, ἡ φανταστικὴ αὐτὴ ἐντύπωση!... Γιατί νὰ μὴ διαρκέσῃ ὡς τὸ γρισιμὸ σου; Τί κάνεις αὐτὴ τὴ στιγμή; Ποῦ βρίσκεσαι; Θὰ μὲ σκέπτεσαι ἀσφαλῶς... Δὲν εἶν' ἐτσι; Ἐξω πεποιθῆσαι γ' αὐτό, γιατί εἶδα τὴν ψυχὴ σου θλιμμένη τὴν ὥρα ποὺ μ' ἄφησες... Μὲ δυσκολία κρατοῦσες τὰ δάκρυά σου...

Σὺ ὅμως εἶδες τὴ δική μου θλίψη; Διάβασες στὰ μάτια μου τὴν ἀγωνία καὶ τὴ λαχτάρα γιὰ τὸν γρήγορο γρισιμὸ σου;

Εἶμαι σὰν ἀφηρημένη, ἀγάπη μου, ὅσον καιρὸ ποὺ λείπεις... Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ κόσμος διὰ διαβάξει καθαρὰ τὸ μὴ στικτό μου, τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ μυστικὸ μου, στὰ μά-τια μου...

Περαισσότερο φοβοῦμαι καὶ ντρέπομαι τὴ μαμά... Πὼς νὰ κρύψω, Θεέ μου, ἀπ' τὸ στοργικὸ κ' ἔξε-ταστικὸ μάτι τῆς τὴν ἀνησυχία μου καὶ τὴν ἀγωνία μου γιὰ τὴ λατρευτὴ ὑπαρξί σου; Κάθε στιγμή τὰ μάτια μου βουρκώνουν καὶ μικροὶ λυγμοὶ μὲ πνίγουν...

Κ' ὅμως πρέπει νὰ τοὺς συγκρατῶ... Πρέπει νὰ κάνω σκληρὸ κοινάγιο, νὰ μὴ δείχνωμαι καθόλου καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα νὰ ὑπομένω μὲ κάποια φα-δρότητα ὅλους τοὺς ὑπανηγυμῶς καὶ τ' ἄλλα πα-ράγματούς, σχετικῶς μὲ τὴν ἀναχώρησί σου...

Καλὰ τὸ εἶχα καταλάβει, χρυσέ μου, πὼς κατ' ἀμείψτησαν ὅλοι τους... Πάντα σοῦλεγα νὰ φανῶ μαστε πὸ προσεκτικὴ καὶ πὸ συγκρατημένη στί-ἐκδηλώσεις μας... Μὰ μπορεῖ κανένας νὰ ἐπιβληθῆ-στὴν καρδιά του, ποὺ πλημμυρίζει ὀλοκλήρη ἀπὸ εὐ-τυχία, μόλις δεῖ μπροστά τῆς τὸ πὸ ἀγαπημένο πρό-σωπο ποῦχει στὸν κόσμο;

Γ' αὐτὸ κάνω ὑπομονὴ καὶ δέχομαι τ' ἀστεί-τους καλόκαρδα φαινομενικῶς, μὰ μέσα μου ὑποφέ-ρω... Ὑποφέρω, γλυκεῖά μου ἀγάπη, ὄχι γιὰ ἄλ-λον λόγο, ἀλλὰ μόνο γιατί ποῦ θαμίζουν τὴν μικρὴ ἀπουσία σου...

Τὸ ξέρω βέβαια κ' ἐγὼ πὼς εἶσαι μακρὰ μου καὶ ἡ ψυχὴ μου ξέρε ἀπό μὲν κοστίζει αὐτὰ... Μὰ ἄλλο εἶνε νὰ τῶχης μόνη σου πάφει ἀπόφασι καὶ νὰ μεγαλώνης μέσα σου τὴν κορυφὴ ἐλπίδα τῆς γρήγο-ρης ἀποζημιώσεως, κ' ἄλλο εἶνε νὰ σοῦ τὸ θυμίζου διαρκῶς ἄλλοι, μὲ γέλια καὶ εἰρωνείες...

Σ' ἀφίνο, μοναδικὴ μου ἀγάπη... Μὴ μὲ ξεχνᾶς...

κατόπιν «γαμπρὸς» δὲ διετύπωνε καμιά ἀντίρρηση.

- Ὅπως ὀρίζεις, κῆρ Γιάννη...
- Ἄ, ὄχι κύριε Γιάννη! Π α τ ῆ ο α νὰ μὲ λές!...
- Καλὰ, ἀπαντοῦσε, κατεβάζοντας τὰ μάτια ὁ ἄλλος, ὅπως ὀ-ρίζεις, πατέρα.

Ὁ κῆρ Λαυρέντης ἐφρόντισε νὰ βγάλῃ τὴν ἄδεια γιὰ τὸ γάμο, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ κῆρ Γιάννης πήγε στὸ ὑποκατάστημα τῆς Ἐ-θνικῆς Τραπεζῆς, τράβηξε τῆς οἰκονομίας τῆς κόρης του, 10.897 δραχμῆς, κῆρ αὐτῆς τῆς 897, «γιὰ τὰ ξέοδα τοῦ γάμου», καὶ παρῶς τῆς δέκα χιλιάδες στὸν «κύριο Θανασούλια»:

- Πάρε, παιδί μου.
- Ἐκείνος στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὸ δύσκολο, ὅμως τὰ μάτια του ἀ-στράφανε.
- Μὰ ἦταν τόση βία..., πατέρα, εἶπε. Αὐτὰ γινόνταν κ' ἀργό-τερα.

Μὰ ὁ πατέρας ἐπέμεινε.

- Ὅχι, παιδί μου, ἐνῶν νὰ τὰ πάφης τώρα!... Λίγα πράματα εἶνε... δὲν ἀξίζουν τὸν κόπο, γιὰ ἕναν πλούσιο, σὰν ἐσένα..., μὰ, ἔτσι γιὰ τὸ γούρι... Ἐ, ἡ προκοπὴ τῆς, νὰ λέμε... Τὸ καιρὸ τὸ κορίτσι, δραχμὴ-δραχμὴ τὰ σῖναξ, μὲ τὸ βελόνι τῆς... Δὲ θὰ-πρεπε νὰ τῆς τὰ κρατήσῃ. Ἄ, ὅλα κα', ἐὰ! Δὲ θέλω νὰ ποῦν δι-δηλαδὴ βοήθια τὴν εὐκαιρία, ποὺ ὁ γαμπρὸς μου εἶνε πλούσιος, νὰ φράω τοὺς κόπους τῆς κόρης μου.

- Μὰ τί ἄνθρωπος εἶσαι, Γιάννη μου, τί ἄνθρωπος! Ἐλεγε ὁ κῆρ, σφουγγίζοντας τὸ κρασαμένο μoustάκι του.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Σοῦ στέλνω τὰ χεῖλή μου. Ε.

*** (Ἡ ἴδια στὸν ἴ-διο).

Ἀγαπημένε μου, Ὅλη τὴ μέρα χθὲς περπατοῦσα μόνη μου στὸν κήπο... Κρατοῦ-σα διαρκῶς στὰ χεῖρα μου τὸ πο-λύτιμο, τὸ ἀτίμη-το γιὰ μένα δώ-ρο σου... Τὸ ἀ-γαπημένο, τὸ λα-τρευτὸ μου πορ-τραῖτο σου...

Πὼς μλοῦσε ἡδονικὰ στὴν ψυχὴ μου!... Τὸ κῆρταξ καὶ τὸ φλοῦσα μὲ δίφρα... Ἄς μοῦ δώσῃ γρήγορα ὁ καλὸς Θεὸς τὴν εὐτυχία νὰ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸ πρωτότιμὸ του... Ἐσένα... Ἐνομένη γιὰ πάντα μαζί σου, μπροστά στὸ Θεό, μπροστά στοὺς δικούς μας, μπροστά σ' ὅλους, ὄνειρεμένη μου λα-τρεία...

Εἶνε ἱερὴ κ' εἰλικρινὴς ἡ εὐχή μου αὐτὴ κ' ἔχω πεποιθῆσαι πὼς θὰ σὲ κερδίσω...

Στείλε μου νέα σου... Ἐξω ἀχόρταστο πόθο νὰ μαθαίνω γιὰ σέ-να... Θὰ ἤθελα νᾶχὸ τὸ σχέδιο τοῦ σπιτιοῦ σου, τῆς καμαρούλας σου, τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου σου... Θὰ ἤθελα, τέλος πάντων, τὸ σχέ-διο ὅλων τῶν μερῶν, ποὺ θὰ τυχαῖν νὰ βρίσκεσαι ὅσες φορὲς δὲν εἶ-σαι κοντά μου...

Ἀπ' τὴν ὀλόφυρη αὐτὴ εὐχή μου, καταλαβαί-νεις καλὰ πὼς δὲν μπορῶ ὅτε στιγμή νὰ μὴν ἔχω τὴ σκέψη μου ζωοφωμένη σὲ σένα...

Στείλε μου τὰ χεῖλή σου. Ε.

*** (Ὁ Διδερὸ στὴ δεσποινίδα Βολάνδ).

Ἐν Γκρανβάλ, τῆ 18 Ὀκτωβρίου 1760.

Φίλη μου,

Μοῦ παραπονεῖσαι γιατί δὲν βλέπομαστε συχνὰ τελευταία. Δὲν ἔχεις δικη, ἀγαπητὴ μου. Ἡ ἀνα-βολὴ τῆς συναντήσεώς μας μεγαλώνει τὸν ξεροτὰ μας. Μὴν παραπονεῖσαι λοιπὸν καὶ τόσο, γλυκεῖά μου φίλη...

Μήπως δὲν εἶνε πὸ συμφέρον στὶς καρδιές μας νὰ μακραίνουμε πότε-πότε τὴ στιγμή τοῦ πόθου μας; Ἐτσι μονάχα νωθούμε μεγαλιέτηρ εὐτυχία καὶ μεγαλιέτηρ συγκίνηση, τὴ στιγμή ποὺ σφι-χταγκαλιάζομαστε πιά, βύστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ πιερῆς ἀναμονῆς καὶ λαχτάρας.

Ἄκουσε μερικὲς γνώμες μου...

Τὸ νὰ κάνουμε τὴν εὐτυχία μας νὰ περιμένῃ λί-γο, εἶνε σὰν νὰ χαρίζουμε στὶς ψυχές μας τὴν πα-ραπαναστὴ ἡδονὴ τῆς γλυκεῖας προσδοκίας...

Καὶ τὸ νὰ γενοῦμαστε στάλα-στάλα τὸ μεγάλο ποσὸν τῆς εὐτυχίας μας, εἶνε σὰν νὰ τὴν οἰκονο-μῆμε, σὰν νὰ τὴν ξεοδούμε μὲ μέτρο συντετὸ κ' ἔτσι διαρκεῖ περισσόστερα...

Αὐτὲς εἶνε, γλυκεῖά μου, ἡ γνώμες μου...

Μὴ μοῦ τῆς πεις παράξενες, γιατί θὰ σοῦ θυμῆ-σω πὼς ἄκουσα ἀπ' τὸ στόμα σου πὸ παράξενες ἀ-κόμα!... Μὴν ξεχνᾶς πὼς ἡ ἐλπίδα εἶνε πάντα δευμένη μαζί μὲ κάποιο πόνο... Ἐνὸ ἡ ἀπόλαυσι κλείνει μέσα τῆς, μαζί μὲ τὴν εὐχαρίστησι, καὶ τὸν κόπο καὶ τὸν χορτασιμὸ...

Ἐλα, ἀγαπημένη μου, ἔλα, γλυκεῖά μου, νὰ σὲ σφίξω τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά μου... Ἐλα, γιατί ἡ ζωὴ γλυστοραῖ γρήγορα στὴ ράχι μας, γιατί ὁ καιρὸς κουνδονίζει ἀνυπόμονα τὸ τέλος τῆς ἐφήμερης ζωῆς μας...

Θέλω νὰ ξεδιψάσω τὴ χεῖλή μου στὴ δροσερὴ βουσουλά τῶν χει-λιῶν σου καὶ θέλω ἡ στιγμὴς μου κ' ἡ στιγμὴς σου νὰ σφραγιστοῦν ἔντονα μὲ τὸ σημάδι τῆς ἀμοιβαίας ἀπειρης ἀγάπης μας...

Θέλω τὸ ρολόγι σου καὶ τὸ ρολόγι μου νὰ χτυποῦν πάντα τῆς ἴδιες στιγμῆς καὶ κάθε στιγμὴ νάνα κ' ἕνας χτύπος λαχτάρας τῆς καρδιάς τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλον...

Θέλω πρῖν μᾶς σκεπάσει ἡ αἰὼνα καὶ βαθεῖα νύχτα, νὰ χαροῦμε ἀρετῆς ἡμέρες ὡμορφες καὶ λουσμένες στὸν ἥλιο τῆς ἀμοιβαίας εὐ-τυχίας μας.

Θέλω, ναί, θέλω μὲ πόθο ἀνείπωτο... τὰ φιλιὰ σου...

***

(Ὁ ἴδιος στὴν ἴδια).

Σοῦ γράφω βιαστικὰ. Γιατί;... Τί μ' ἐπιασες;... Τί μοῦ σουβαίνει;... Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω τίποτα... Ἐνα μονάχα ξέρω, πὼς σ' ἀγατῶ! Ναι, σ' ἀγατῶ!... Σ' ἀγατῶ τρελλὰ!...

Στὸ γράφω αὐτὸ στὸ χαρτί...

Τὸ τραγουδοῦ τὴ νύχτα στ' ἀστέρια...

Στὸ ψυθυρίζω κοντὰ στ' αὐτὴ... Τὸ λέω σιγὰ στ' ὄνειρό μου...

Σ' ἀγατῶ σὰν τρελλός, μὲ παραφορὰ, μὲ πάθος!... Χαίρε... Δ.